

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	1Sžd/28/2012
Identifikačné číslo spisu:	7011201131
Dátum vydania rozhodnutia:	08.10.2013
Meno a priezvisko:	JUDr., Ing. Miroslav Gavalec
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2013:7011201131.1

ROZSUDOK

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací v senáte zloženom z predsedu senátu Ing. JUDr. Miroslava Gavalca PhD. a členov senátu JUDr. Igora Belka a JUDr. Eleny Berthotyovej PhD. v právnej veci žalobcu: R. P., F., s doručovacou adresou ul. E. P., zast. JUDr. Ladislavom Pirovitsom, advokátom so sídlom advokátskej kancelárie Ľ. Štúra č. 29, 077 01 Kráľovský Chlmec, proti žalovanému: Ministerstvo vnútra Slovenskej republiky (pôv. Krajské riaditeľstvo Policajného zboru v Košiciach, Krajský dopravný inšpektorát) so sídlom Pribinova č. 2, 812 72 Bratislava, o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia správneho orgánu v priestupkovom konaní, na odvolanie žalovaného proti rozsudku Krajského súdu v Košiciach zo dňa 23. mája 2012 č. k. 7S/163/2011-33, takto

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Košiciach zo dňa 23. mája 2012 č. k. 7S/163/2011-33 p o t v r d z u j e.

Žalobcovi právo na náhradu trov odvolacieho konania n e p r i z n á v a.

Odôvodnenie

I.

Konanie na správnom orgáne

1. V zmysle článku VII. zákona č. 345/2012 Z.z. o niektorých opatreniach v miestnej štátnej správe a o zmene a doplnení niektorých zákonov sa s účinnosťou odo dňa 01. januára 2013 zmenil text ustanovenia § 4 ods. 2 zákona č. 171/1993 Z.z. o Policajnom zbore v znení neskorších zákonov tak, že za prvú vetu boli vložené nasledujúce nové vety:

„Minister môže určiť, ktorý útvar Policajného zboru má spôsobilosť byť účastníkom súdneho konania a exekučného konania a samostatne konať pred súdom v rozsahu svojej pôsobnosti. Za útvar Policajného zboru koná pred súdom riaditeľ útvaru alebo ním poverený policajt alebo zamestnanec.“

Následne bolo na Najvyšší súd doručené rozhodnutie Ministerstva vnútra Slovenskej republiky o zrušení

rozpočtových organizácií č.p. SLV-PS-1120/2012, ktoré podpísal Podpredseda vlády a minister vnútra SR dňa 12.12.2012. Medzi uvedenými krajskými riaditeľstvami policajného zboru bol uvedený aj žalovaný. S odkazom na ustanovenie § 21 ods. 13 zákona č. 523/2004 Z.z. o rozpočtových pravidlách verejnej správy a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov sa ďalej v rozhodnutí konštatovalo, že práva a povinnosti, t.j. aj procesného charakteru, zrušených rozpočtových organizácií prechádzajú dňom zrušenia na zriaďovateľa, ktorým je Ministerstvo vnútra Slovenskej republiky. S prihliadnutím na hore citované ustanovenie § 4 ods. 2 zák. č. 171/1993 Z.z. a to, že Najvyšší súd nemá vedomosť, že by bol minister v tomto zmysle takto rozhodol. Na základe nižšie citovaných právnych noriem má Najvyšší súd preukázané, že do procesného postavenia Krajského riaditeľstva Policajného zboru v Košiciach nastúpilo z titulu zákonných zmien Ministerstvo vnútra Slovenskej republiky.

Preto bude s týmto procesným nástupcom ďalej konané na strane žalovaného správneho orgánu. Pod všeobecným označením žalovaný je potom nutné rozumieť tak pôvodný správny orgán, ako aj jeho procesného nástupcu podľa toho, ktorého sa text odôvodnenia týka.

Podľa § 19 O.s.p. spôsobilosť byť účastníkom konania má ten, kto má spôsobilosť mať práva a povinnosti; inak len ten, komu ju zákon priznáva.

2. Rozhodnutím Č.p.: KRPZ-KE-KDI2-P-184/2011 zo 16. novembra 2011 (č.l. 6) žalovaný ako odvolací orgán v priestupkovom konaní podľa § 58 ods. 1 a § 59 ods. 2 zákona č. 71/1967 Zb. o správnom konaní (správny poriadok) zmenil odvolaním napadnuté rozhodnutie Okresného dopravného inšpektorátu, Okresného riaditeľstva Policajného zboru v Košiciach, č.: ORPZ-KE-ODII-P-557/2011 z 24.08.2011 tak, že vypustil nasledovný pôvodný text rozhodnutia:
„... § 3 ods. 2 písm. b), § 25 ods. 1 písm. u)...“

a nahradil ho textom v znení

„... § 3 ods. 2 písm. b), § 23 ods. 2, § 25 ods. 1 písm. u)...“

Vo zvyšnej časti zostalo napadnuté rozhodnutie prvostupňového správneho orgánu nezmenené.

3. V dôvodoch rozhodnutia žalovaný ozrejmil, že napadnutým rozhodnutím Okresný dopravný inšpektorát Okresného riaditeľstva Policajného riaditeľstva v Košiciach podľa ustanovenia § 22 ods. 2 písm. e) zákona č. 372/1990 Zb. o priestupkoch v znení neskorších predpisov (ďalej na účely rozsudku len „zák. č. 372/1990 Zb.“) uložil žalobcovi pokutu vo výške 50 €.

Podľa § 79 ods. 1 vyššieho citovaného zákona, s poukázaním na § 1 písm. a) vyhlášky Ministerstva vnútra Slovenskej republiky č. 411/2006 Z.z., ktorou sa ustanovuje paušálna suma trov konania o priestupku v znení neskorších predpisov, zaviazal účastníka konania uhradiť trovy konania vo výške 16 €.

4. Žalovaný vychádzal z nasledujúceho skutkového stavu. Žalobca dňa 22.03.2011 v čase o 12.40 hod. v P. na E. zastavil a stál s osobným motorovým vozidlom zn. Audi EČ: P. na mieste pred vjazdom/výjazdom z objektu budovy na uvedenej ulici, ktoré sa nachádza v centrálnej mestskej zóne s dopravným obmedzením zákazu státia, kde je státie povolené iba na označených parkoviskách s platným parkovacím lístkom alebo parkovacou kartou (miesto označené zvislou dopravnou značkou IP 24a).

Prvostupňový správny orgán kvalifikoval vyššie opísané konanie žalobcu ako porušenie ustanovenia § 3 ods. 2 písm. b), § 25 ods. 1 písm. u) zákona č. 8/2009 Z.z. o cestnej premávke a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej na účely rozsudku len „zák. č. 8/2009 Z.z.“), čím bol uznaný vinným zo spáchania priestupku proti bezpečnosti a plynulosti cestnej premávky podľa § 22 ods. 1 písm. k) zák. č. 372/1990 Zb.

Podľa § 3 ods. 2 písm. b) zák. č. 8/2009 Z.z. v znení účinnom v čase spáchania skutku účastník cestnej premávky je ďalej povinný poslúchnuť pokyn vyplývajúci z dopravnej značky alebo dopravného zariadenia.

Podľa § 25 ods. 1 písm. u) zák. č. 8/2009 Z.z. v citovanom znení vodič nesmie zastaviť a stáť na iných miestach, kde zastavenie alebo státie môže ohroziť bezpečnosť a plynulosť cestnej premávky alebo obmedziť jazdu vozidiel; osobitne na miestach vjazdov alebo výjazdov z pozemkov, vjazdov a výjazdov z objektov určených na zásobovanie alebo parkovacích miest.

5. Žalobca napadol toto rozhodnutie prvostupňového správneho orgánu odvolaním. Okrem iných odvolacích dôvodov žalobca uviedol, že stál pred vlastným domom, čím nikoho neohrozoval v plynulosti a bezpečnosti cestnej premávky. Mal za to, že ustanovenie § 25 ods. 1 písm. u) zák. č. 8/2009 Z.z., keďže používa výraz „osobitne“ [viď hore zvýraznené slovo v citovanom texte ustanovenia] a prípady presne špecifikuje, sa nevzťahuje na miesta vjazdov alebo výjazdov z objektov neurčených na zásobovanie, teda na miesta vjazdov a výjazdov z objektov v súkromnom vlastníctve.

6. Ďalej žalobca zdôraznil, že žiadna dopravná značka na inkriminovanom mieste iné povinnosti, okrem povinnosti parkovania na vyznačených platených parkovacích miestach účastníkom cestnej premávky, neukladá. Preto žalobca vyslovil svoje presvedčenie, že zastavením a státím motorového vozidla na mieste nevyznačenom na parkovanie, ani neoznačovanom iným zákazom, ale na mieste vjazdu (výjazdu) vozidla do jeho súkromného objektu, ničím neohrozil bezpečnosť a plynulosť cestnej premávky, ani neobmedzil jazdu vozidiel, a preto sa nedopustil žiadneho priestupku.

7. Druhostupňový správny orgán zmenil výrok rozhodnutia správneho orgánu, pokiaľ ide o právnu kvalifikáciu priestupku. Poukázal na § 3 ods. 2 písm. d) zák. č. 8/2009 Z.z. a dopravné značky IP 24a a IP 17a.

Žalobca vozidlo zastavil a stál na mieste, kde je vodorovnou dopravnou značkou č. V 12A (žltá kľukatá čiara) vozidlom stáť zakázané.

8. Súčasne žalovaný neuznal odvoláciu námietku v tom smere, že nakoľko žalobca je majiteľom budovy na E., tak nikoho neobmedzuje v cestnej premávke, a preto na vyznačenom mieste môže stáť. Žalovaný súčasne poukázal na § 23 ods. 2 poslednú vetu zák. č. 8/2009 Z.z., podľa ktorého, ak sú na parkovisku vyznačené miesta, vodič smie stáť len na nich.

9. Vo vzťahu k výške udelenej pokuty žalovaný uviedol, že priestupok bol klasifikovaný podľa § 22 ods. 1 písm. k) zák. č. 372/1990 Zb. s uložením pokuty vo výške 50 €. Pokiaľ ide o závažnosť priestupku podľa § 12 citovaného priestupkového zákona, tak sankcia bola uložená v súlade s § 22 ods. 2 písm. e) zák. č. 372/1990 Zb.

Žalovaný potvrdil, že pri rozhodovaní o jej výške zobral do úvahy najmä spôsob spáchania priestupku, následky priestupku, okolnosti, za ktorých bol priestupok spáchaný, a s prihliadnutím na uvedené odvolací orgán považoval druh a výmeru sankcie za primeranú a odôvodnenú.

II.

Konanie na prvostupňovom súde

A)

10. Proti tomuto rozhodnutiu žalobca podal prostredníctvom právneho zástupcu žalobu z 28.12.2011 na Krajský súd v Košiciach.

11. Najmä namietať, že

- vozidlo stálo nie na vyznačenom parkovacom mieste, ale na neoznačenom mieste na parkovanie, na voľnej ploche pred vjazdom alebo výjazdom z jeho rodinného domu v súkromnom vlastníctve, ktorý nie je určený na zásobovanie,
- zastavením svojho vozidla nijakým spôsobom neohrozil bezpečnosť a plynulosť cestnej premávky,
- žiadna dopravná značka (vodorovná či zvislá) na inkriminovanom mieste iné povinnosti, okrem povinnosti parkovania na vyznačených platených parkovacích miestach, účastníkom cestnej premávky neukladá,
- ustanovenie § 23 ods. 2 zák. č. 8/2009 Z. z. daný vzťah nerieši; druhá veta tohto ustanovenia upravuje správne využitie parkovacieho miesta vodičom a ukladá povinnosť vyhýbať sa obsadzovaniu parkovacieho miesta tak, aby došlo k znemožneniu vyjdenia z parkovacieho miesta,
- v rozpore so skutočným stavom veci správny orgán konštatuje, že žalobca zastavil a stál na mieste, kde státie zakazuje - zvislá dopravná značka IP 24a.

12. Krajský súd v Košiciach ako súd prvého stupňa preskúmal napadnuté rozhodnutie, oboznámil sa s obsahom administratívneho spisu, pričom zistil, že žaloba nie je dôvodná, a s prihliadnutím na ustanovenie § 250j ods. 1 O.s.p. žalobu zamietol.

13. Krajský súd najmä zdôraznil zásadu judikovanú Európskym súdom pre ľudské práva, že všeobecný súd detailne zodpovedať všetky otázky nastolené účastníkom konania, ale iba pre prejednávanú vec relevantné.

14. Ďalej krajský súd uviedol, že v prejednáwanej veci podľa ust. § 23 ods. 2 posledná veta zák. č. 8/2009 Z.z. platí, že ak sú na parkovisku vyznačené parkovacie miesta, vodič smie stáť len na nich. Vozidlo bolo v čase zistenia priestupku poskytnuté konateľovi spoločnosti Viktoria Real s.r.o. so sídlom na ulici Mäsiarskej č. 34 v Košiciach.

15. Podľa krajského súdu pre určenie právnej kvalifikácie priestupku žalobcu nie je rozhodujúce to, že žalobca stál oproti budove s vchodom, ktorá patrí do jeho vlastníctva, ale to, že v danej zóne ide o obmedzené státie, ako aj parkovanie, a státie vozidiel je vyznačené dopravnými značkami tak, ako to uviedol správny orgán prvého a druhého stupňa vo svojom rozhodnutí.

16. V danom prípade ide o verejné priestranstvá, ktoré patria do vlastníctva Mesta Košice a podľa prílohy č. 1 správy o objasňovaní priestupku vyplýva, že daná lokalita aj Mäsiarska ulica je zónou s dopravným obmedzením, označená dopravným značením IP 24a, parkoviská s režimom platného parkovania (IP 17a). Hranica parkovacej zóny je ohraničená počnúc od ulice Strojárskej, cez Svätoplukovu, Mestský park, Protifašistických bojovníkov, Palackého, Mlynárska ulica, Kukučínova, Štúrova a Kuzmányho ulica v Košiciach.

Z vyššie uvedeného dôvodu krajský súd neuznal žalobcovu námietku, ktorá spočívala v tom, že neporušil žiadny právny predpis, keď zastavil pred vlastnou budovou, ktorá patrí súkromne do jeho vlastníctva.

Podľa ustanovenia § 23 ods. 2 zák. č. 8/2009 Z.z. pri zastavení a státi je vodič povinný prednostne použiť parkovisko tak, aby neobmedzoval ostatných účastníkov cestnej premávky. Pri zastavení a státi vodič je povinný čo najlepšie využiť parkovacie miesto a nesmie znemožniť ostatným vodičom vyjdenie z parkovacieho miesta. Rovnako nesmie zastaviť a stáť na mieste, kde by znemožnil vjazd a výjazd vozidiel. Ak sú na parkovisku vyznačené parkovacie miesta, vodič smie stáť len na nich.

17. Ďalej krajský súd neuznal ani námietku žalobcu v tom smere, že neporušil bezpečnosť a plynulosť cestnej premávky tým, že stál na mieste pred vlastnou budovou, teda pred vjazdom a výjazdom, pretože takýmto státi by cudzie osoby neohrozil. Nie je podstatné to, o aký ohrozovací priestupok by v danom prípade išlo, ale ide o to, že žalobca je povinný rešpektovať dopravné značenia, ktoré sú na tomto území inštalované.

Následne krajský súd v súvislosti s aplikáciou ustanovenia § 3 ods. 1 písm. b) zák. č. 8/2009 Z.z. vyslovil názor, že dopravné obmedzenia sa netýkajú iba vlastníkov budov, resp. jedného vlastníka budovy, ale týkajú sa všetkých účastníkov cestnej premávky, výnimka z uvedeného môže byť poskytovaná len prostredníctvom tzv. rezidenčnej karty alebo iným spôsobom, napr. platením parkoviska.

Podľa ustanovenia § 3 ods. 1 písm. b) zák. č. 8/2009 Z.z. účastník cestnej premávky je povinný poslúchnuť pokyn vyplývajúci z dopravnej značky alebo dopravného zariadenia.

18. K námietkam žalobcu, pokiaľ ide o vodorovné a zvislé značenia, krajský súd konštatuje, že z fotodokumentácie Mestskej polície, Košice, stanica Východ zo dňa 10.05.2011 vyplýva, že zaparkované vozidlo ŠPZ P. stálo na mieste, ktoré je vyznačené bielou farbou, teda zodpovedá skutočnosti, že žalobca porušil § 6 ods. 3 vyhlášky Ministerstva vnútra Slovenskej republiky č. 9/2009 Z.z., ktorou sa vykonáva zákon o cestnej premávke a o zmene a doplnení niektorých zákonov.

Podľa § 6 ods. 3 vyhlášky Ministerstva vnútra Slovenskej republiky č. 9/2009 Z.z. na vodorovné trvalé dopravné značky a dopĺňujúce nápisy sa používa biela farba, na vodorovné dopravné značky vyznačujúce zákaz stáť alebo zákaz zastavenia sa používa žltá farba, na vyznačenie zastávky vozidiel

pravidelnej dopravy osôb sa používa žltá, prípadne biela farba a na vyznačenie cyklistických trás a ich priechodov sa používa zelená farba, prípadne biela farba. Tvar a farba symbolov, ktoré na povrchu cesty, parkoviska alebo na inej dopravnej ploche vyobrazujú zvislé dopravné značky, zodpovedá požiadavke na príslušné zvislé dopravné značky vyobrazené v prílohe č. 1 časti I bodoch 1 až 6, prípadne sa symbol alebo významový symbol zvislej dopravnej značky vyhotoví v bielej farbe.

Podľa § 5 ods. 6 vyhlášky Ministerstva vnútra Slovenskej republiky č. 9/2009 Z.z. informatívne prevádzkové značky skupiny IP, informatívne smerové značky skupiny IS a informatívne iné značky skupiny II poskytujú účastníkovi cestnej premávky potrebné informácie dopravného významu alebo slúžia na jeho orientáciu; spravidla mu aj ustanovujú určité zákazy, obmedzenia alebo príkazy a povinnosti.

III.

Odvolanie žalobcu/stanoviská

19. Vo včas podanom odvolaní zo dňa 06.07.2012 (č.l. 40) proti celému rozsudku prvostupňového súdu žalobca predovšetkým uviedol zrušovacie dôvody, a to

- súd prvého stupňa dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam (§ 205 ods. 2 písm. d/ O.s.p.),
- rozhodnutie súdu prvého stupňa vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci (§ 205 ods. 2 písm. a/ O.s.p.), keďže sa nevysporiadal s dôležitými a rozhodujúcimi zákonnými ustanoveniami, navrhnutými skutočnosťami, okolnosťami a námietkami.

20. Predovšetkým sa žalobca domnieva, že

- druhostupňový správny orgán už dodatočne nemohol zasahovať do výroku správneho orgánu prvého stupňa a právneho zdôvodnenia skutku, resp. priestupku, ale mal vychádzať zo stavu k času rozhodovania o priestupku;
- formálne ale ani materiálne znaky priestupku v danej veci neboli naplnené;
- konštatovania v smere dopravných značiek ukladajúcich nejakú povinnosť v napadnutých rozhodnutiach sú v rozpore so skutočným stavom veci;
- žalovaný poukazuje na ustanovenie § 23 ods. 2 zák. č. 8/2009 Z.z., ktorým výrok rozhodnutia mení, avšak citované ustanovenie daný vzťah nerieši;
- farebnými fotografiami z tvári miesta, ktoré majú preukazovať pravdivosť tvrdenia žalobcu (t.j. že ani jedna vodorovná dopravná značka spomínaná v rozhodnutí a podľa vyhlášky č. 9/2009 Z.z. nie je na ceste na ul. Mäsiarskej č. 34 v Košiciach vyznačená, najmä žltá klukatá čiara podľa V 12a) a boli predložené krajskému súdu aj na pojednávaní, tak súd prvého stupňa tieto objektívne dôkazy nevyhodnotil;
- bielou farbou vyznačené písmeno „X“ nie je podľa žalobcu vodorovným dopravným značením v zmysle vyhlášky č. 9/2009 Z.z., ale označením prevádzkovateľa parkovacích miest o tom, že vstupná časť pred vchodom nie je parkovacím miestom.
- podľa žalobcu zo znenia poslednej vety § 23 ods. 2 zák. č. 8/2009 Z.z., t.j. že vodič môže stáť na vyznačenom parkovacom mieste nevyplýva, že by nemohol zastaviť na mieste, ktoré nie je vyznačeným parkovacím miestom, ale iba to, aby nesprávnym parkovaním a na inom mieste neobmedzil premávku na úzkej zvyšnej časti ulice,
- tvrdenie krajského súdu, že uvedená ulica je verejným priestranstvom samo o sebe tiež nezakladá skutkovú podstatu priestupku. Navyše podľa žalobcu ide o mestskú komunikáciu a nie o verejné priestranstvo;
- samotný žalovaný v rozhodnutí konštatoval však opak, a to „R. P. vozidlom zastavil a stál na mieste, kde je vodorovnou dopravnou značkou č. V 12a (žltá klukatá čiara) vozidlom stáť zakázané.“
- z dokazovania je nesporné, že žiadna vodorovná dopravná značka a ani zvislá značka okrem zvislej značky IP 16 „Parkovacie miesta s vyhradením státím“ nebola na ulici pred domom č. 34 na ulici Mäsiarskej v Košiciach vyznačená.

21. Záverom žalobca požadoval zmeniť rozsudok krajského súdu tak, že zruší rozhodnutie žalovaného a vec mu vráti na ďalšie konanie spolu s priznaním náhrady trov konania vyčíslených v sume 864,79 €.

B)

22. Prostredníctvom svojho vyjadrenia z 25.07.2012 (č.l. 57) žalovaný zdôraznil, že trvá na stanovisku vyjadrenom v napadnutom rozhodnutí o odvolaní zo dňa 16.11.2011, ako aj na skutočnostiach uvedených žalovaným v stanovisku zo dňa 25.04.2012 k žalobe.

23. Následne vyjadril názor, že žalobca sa dopustil uvedeného priestupku proti bezpečnosti a plynulosti cestnej premávky. Preto navrhol, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky potvrdil napadnutý rozsudok krajského súdu ako vecne správny.

IV.

Právne názory odvolacieho súdu

24. Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len „Najvyšší súd“) ako odvolací súd (§ 10 ods. 2 O.s.p.) preskúmal napadnutý rozsudok v rozsahu a z dôvodov uvedených v odvolaní podľa § 212 v spojení s § 246c ods. 1 zákona č. 99/1963 Zb. Občiansky súdny poriadok (ďalej v texte rozsudku tiež „O.s.p.“). Po zistení, že odvolanie bolo podané oprávnenou osobou v zákonnej lehote (§ 204 ods. 1 O.s.p.) a že ide o rozsudok, proti ktorému je podľa ustanovenia § 201 v spoj. s ust. § 250ja ods. 1 O.s.p. odvolanie prípustné, nenariadil vo veci pojednávanie (v zmysle § 250ja ods. 2 v spojení s § 250i ods. 2 O.s.p. a s prihliadnutím na skutočnosť, že preverovanie zákonnosti rozhodnutia o uloženej sankcii vyžaduje od správneho súdu konať v rámci úplnej jurisdikcie, tak takýto postup v odvolacom konaní senát vzhľadom na charakter napadnutého rozhodnutia nepovažoval za potrebný) a po verejnej porade senátu jednomyseľne (§ 3 ods. 9 zákona č. 757/2004 Z.z. o súdoch) dospel k záveru, že odvolanie nie je dôvodné, pretože odvolaním napadnutý rozsudok krajského súdu je vo výroku vecne správny a vydaný v súlade so zákonom, a preto ho po preskúmaní dôležitosti odvolacích dôvodov postupom uvedeným v § 219 ods. 1 v spojení s § 246c ods. 1 O.s.p. potvrdil, a to čiastočne aj z iných dôvodov.

25. Na prvom mieste Najvyšší súd zdôrazňuje, že zákonodarca výkon správneho súdnictva (najmä čl. 46 a čl. 142 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky) založil iba na návrhovej slobode účastníka (navrhovateľa), t.j. zodpovednosti za obranu svojich práv (*vigilantibus leges sunt scriptae*), vybrať si podľa Občianskeho súdneho poriadku z prostriedkov ochrany ten najvhodnejší proti rozhodnutiu, či postupu orgánu verejnej správy. Preto správny súd nie je oprávnený do tejto procesnej slobody, t.j. rozhodnutie účastníka konania z úradnej povinnosti meniť alebo ho presviedčať o nevhodnosti takto zvoleného prostriedku nápravy.

26. Rovnako Najvyšší súd zdôrazňuje, že predmetom odvolacieho súdneho konania je prieskum vecnej správnosti výroku rozsudku krajského súdu (§ 219 ods. 1 v spojení s § 205 O.s.p.) o nevyhovení žalobe a o jej zamietnutí, preto Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací primárne v medziach odvolania (viď § 212 ods. 1 v spojení s § 246c ods. 1 O.s.p.) preskúmal rozsudok krajského súdu i súdne konanie, ktoré mu predchádzalo, pričom v rámci odvolacieho konania preskúmal zákonnosť napadnutého rozhodnutie žalovaného, najmä z toho pohľadu, či sa krajský súd vysporiadal so všetkými zrušujúcimi námietkami žalobcu (§ 250j ods. 2 O.s.p.), ako aj so stanoviskami zvyšných účastníkov, a z takto vymedzeného rozsahu, či správne posúdil zákonnosť a správnosť napadnutého rozhodnutia žalovaného.

Ďalej zdôrazňuje, že podľa ustálenej súdnej judikatúry (najmä nález Ústavného súdu Slovenskej republiky č. k. II ÚS 127/07-21, alebo rozhodnutia Najvyššieho súdu sp. zn. 6 Sžo/84/2007, sp. zn. 6 Sžo/98/2008, sp. zn. 1 Sžo/33/2008, sp. zn. 2 Sžo/5/2009, či sp. zn. 8 Sžo/547/2009) nie je úlohou súdu pri výkone správneho súdnictva nahradzovať činnosť správnych orgánov, ale len preskúmať zákonnosť ich postupov a rozhodnutí, teda to, či oprávnené a príslušné správne orgány pri riešení konkrétnych otázok vymedzených žalobou rešpektovali príslušné hmotnoprávne a procesnoprávne predpisy. Preto odvolaciemu súdu neprislúcha ani takto vymedzený rámec prieskumu rozšíriť aj na iné rozhodnutia, hoci s prv menovaným sú tesne zviazané nielen dôsledkami, ale aj účastníkmi.

27. V takto vymedzenom rámci prieskumu a po preverení riadnosti podmienok vykonávania súdneho

prieskumu rozhodnutí správneho orgánu (tzn. najmä splnenia podmienok konania a okruhu účastníkov) sa Najvyšší súd stotožňuje so skutkovými závermi krajského súdu v tom rozsahu, ako si ich osvojil zo zistení uvedených žalovaným správnym orgánom, ktoré sú obsiahnuté v administratívnom spise. Na druhej strane podstatou súdneho odvolania proti rozsudku krajského súdu, ako aj žaloby, ktorou sa žalobca domáha preskúmania rozhodnutia žalovaného, je právna otázka, či vlastnícke právo a absencia dopravnej značky v lokalite, kde stál s vozidlom, sú skutočnosťami, ktoré majú prednosť pred zákazom stáť v zóne.

Práve tento právny rámec aj vymedzuje potrebné medze skutkového zistenia.

28. Žalobca svoje odvolanie oprel o viacero námietok. Za účelom riadneho prieskumu zákonnosti napadnutého rozhodnutia sa musí Najvyšší súd primárne vysporiadať s námietkami, ktoré žalobca využil na spochybnenie zákonnosti názorov krajského súdu k procesnej čistote postupu správneho orgánu smerujúceho k vysloveniu napadnutého rozhodnutia.

Až po prípadnom vyslovení ich nedôvodnosti súdom vzniká právo žalobcovi na prieskum zákonnosti samotného rozhodnutia (meritórne námietky). Naopak, ak Najvyšší súd dôjde k záveru, že už prvé procesné, resp. iné pochybenia žalovaného krajský súd nedostatočne pri kontrole zákonnosti vyhodnotil a ich intenzita naplní zrušovacie dôvody uvedené zákonodarcom v ustanovení § 250j ods. 2 O.s.p., potom preverovanie oprávnenosti ďalších námietok je v zmysle judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva [najmä rozsudok Ruiz Torija v. Španielsko, resp. neskôr Garcia Ruiz v. Španielsko (vo veci č. 30544/96 z 20.01.1999)] nehospodárne.

29. Z citovanej judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva vyplýva jasný právny názor, že správny súd nemusí dať detailné odpovede na všetky otázky nastolené účastníkom konania, ale iba na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov sporu uvádzaných účastníkmi konania. Preto odôvodnenie rozhodnutia všeobecného súdu (prvostupňového), ale aj odvolacieho (ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia), by malo postačovať na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované základné právo účastníka na spravodlivý proces.

30. Vzhľadom na vyššie vyslovené závery a v súvislosti s hore položenou otázkou Najvyšší súd preto zastáva názor, že po vyhodnotení závažnosti odvolacích dôvodov vo vzťahu k napadnutému rozsudku krajského súdu a vo vzťahu k obsahu súdneho a pripojeného administratívneho spisu Najvyšší súd s prihliadnutím na ust. § 219 ods. 2 v spoj. s § 246c ods. 1 O.s.p. konštatuje, že nezistil dôvod na to, aby sa odchýlil od logických argumentov a relevantných právnych záverov spolu so správnou citáciou dotknutých právnych noriem obsiahnutých v odôvodnení napadnutého rozsudku krajského súdu, ktoré vytvárajú dostatočné právne východiská pre vyslovenie výroku napadnutého rozsudku. Preto sa s ním stotožňuje v prevažujúcom rozsahu a aby nadbytočne neopakoval pre účastníkov známe fakty prejednávanej veci spolu s právnymi závermi krajského súdu, Najvyšší súd sa v svojom odôvodnení následne obmedzí iba na rekapituláciu niektorých vybraných bodov odôvodnenia napadnutého rozsudku a doplnenia svojich odlišných, resp. dopĺňajúcich zistení a záverov zistených v odvolacom konaní (§ 219 ods. 2 v spoj. s § 246c ods. 1 O.s.p. umožňuje odvolaciemu súdu doplniť odôvodnenie prvostupňového súdu o ďalšie dôvody), najmä vo vzťahu k hore vymedzenej právnej otázke (viď hore uvedené potvrdenie aj z iných dôvodov).

1) K možnosti vyslovenia zmien:

31. Predovšetkým Najvyšší súd poukazuje na tú skutočnosť, že priestupkové konania v svojej podstate predstavuje tie správne konania, pri ktorých priestupkový orgán podľa osobitného zákona rozhoduje nielen o vine, ale aj o uložení sankcie. Nakoľko však z obsahu odvolania nevyplyva argumentácia, ktorá by vytýkala odmietnutie úplnej jurisdikcie správnym súdom (§ 250i ods. 2 v spojení s § 250j ods. 5 O.s.p.), Najvyšší súd ďalej správnosť výberu mechanizmu nápravy neposudzoval.

32. Predmetom súdneho konania bolo preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného, ktorým bolo zamietnuté odvolanie žalobcu a zmenené napadnuté rozhodnutie prvostupňového správneho orgánu. V súvislosti s uvedeným Najvyšší súd poukazuje na zásadu jednotnosti (dvojinštančnosti) správneho (t.j. aj

priestupkového) konania, ktorá ukladá povinnosť odvolaciemu správneho orgánu, že každá relevantná otázka (najmä právna) vznesená odvolateľom v prejednávanej veci musí byť predmetom posúdenia odvolacieho správneho orgánu. Pokiaľ odvolací správny orgán nachádza odlišné skutkové (právne) posúdenie, potom musí vydať rozhodnutie zrušujúceho alebo iného negatívneho charakteru. To sa týka nielen celej ale aj parciálnej časti výroku rozhodnutia správneho orgánu.

33. Obdobne Najvyšší súd judikoval aj v svojich predchádzajúcich rozhodnutiach (napr. rozsudok sp. zn. 1 Sžp/1/2010), kde vyslovil nasledujúce právne názory:

„Celá táto konštrukcia zásady jednotnosti správneho konania vychádza z aktívneho naplnenia úplnej apelácie (apelačného mechanizmu) v správnom konaní a umožňuje odvolaciemu správnomu orgánu, aby mohol v rámci úplnej apelácie spravodlivo napravovať vady, ktoré prvostupňový správny orgán vniesol do skutkových zistení a následne nesprávne vyvedených právnych záverov (subsumcií).“

Preto sa Najvyšší súd nemohol stotožniť s námietkou žalobcu, že druhostupňový správny orgán už dodatočne nemohol zasahovať do výroku správneho orgánu prvého stupňa a právneho zdôvodnenia skutku, resp. priestupku, ale mal vychádzať zo stavu k času rozhodovania o priestupku.

2) K formálnym a materiálnym znakom priestupku:

34. Pri preverovaní formálnych a materiálnych znakov priestupku, resp. skutkovej podstaty, ktorej znaky mal žalobca ako páchatel naplniť, musí Najvyšší súd vychádzať z ich vymedzenia v napadnutom rozhodnutí.

Prvostupňový správny orgán kládol žalobcovi za vinu porušenie ustanovenie § 3 ods. 2 písm. b) a § 25 ods. 1 písm. u) zák. č. 8/2009 Z.z. a naplnenie skutkovej podstaty priestupku vymedzeného v ustanovení § 22 ods. 1 písm. k) zák. č. 372/1990 Zb. tým konaním, že zastavil a stál s vozidlom

- na mieste pred vjazdom alebo výjazdom z budovy,

- v centrálnej mestskej zóne s dopravným obmedzením zákazu státia, kde je státie povolené iba na označených parkoviskách s platným parkovacím lístkom alebo parkovacou kartou (miesto označené zvislou dopravnou značkou IP 24a).

Žalovaný v odvolacom priestupkovom konaní spresnil o porušenie povinnosti v zmysle § 23 ods. 2 zák. č. 8/2009 Z.z.

Podľa § 22 ods. 1 písm. k) zák. č. 372/1990 Zb. v citovanom znení Priestupku proti bezpečnosti a plynulosti cestnej premávky sa dopustí ten, kto iným konaním, ako sa uvádza v písmenách a) až j), poruší všeobecne záväzný právny predpis o bezpečnosti a plynulosti cestnej premávky.

Podľa § 3 ods. 2 písm. b) zák. č. 8/2009 Z.z. v citovanom znení účastník cestnej premávky je ďalej povinný poslúchnuť pokyn vyplývajúci z dopravnej značky alebo dopravného zariadenia.

Podľa § 25 ods. 1 písm. u) zák. č. 8/2009 Z.z. v citovanom znení vodič nesmie zastaviť a stáť na iných miestach, kde zastavenie alebo státie môže ohroziť bezpečnosť a plynulosť cestnej premávky alebo obmedziť jazdu vozidiel; osobitne na miestach vjazdov alebo výjazdov z pozemkov, vjazdov a výjazdov z objektov určených na zásobovanie alebo parkovacích miest.

Podľa § 23 ods. 2 zák. č. 8/2009 Z.z. v citovanom znení pri zastavení a státi je vodič povinný prednostne použiť parkovisko tak, aby neobmedzoval ostatných účastníkov cestnej premávky. Pri zastavení a státi vodič je povinný čo najlepšie využiť parkovacie miesto a nesmie znemožniť ostatným vodičom vyjdenie z parkovacieho miesta. Rovnako nesmie zastaviť a stáť na mieste, kde by znemožnil vjazd a výjazd vozidiel. Ak sú na parkovisku vyznačené parkovacie miesta, vodič smie stáť len na nich.

35. Podľa správnych orgánov sa mal žalobca dopustiť priestupku tým, že nerešpektoval zvislú dopravnú značku IP 24a, ktorá v centrálnej mestskej zóne obmedzovala zákaz státia tak, že státie je povolené iba na označených parkoviskách s platným parkovacím lístkom alebo parkovacou kartou.

Žalobca nespochybňoval tvrdenie správneho orgánu o existencii uvedenej zvislej dopravnej značky IP 24a, iba argumentoval, že na danej ulici (Mäsiarska) sa táto značka nenachádza. Z právneho predpisu však vyplýva, že sa vzťahuje na zónu, ktorú vymedzuje značka ako začiatok a neskôr ako koniec zóny.

Podľa § 8 ods. 1 vyhlášky č. 9/2009 Z.z. vyobrazenie a vzory dopravných značiek, dopravných zariadení, ich čísla, rozmery, farby a presné vyhotovenie dopravných značiek, dopravných zariadení a ich význam sú ustanovené v prílohe č. 1.

Podľa prílohy č. 1, II. Diel, čl. 5 (Informatívne prevádzkové značky), bod 34 platí, že značky Zóna s dopravným obmedzením (č. IP 24a) a Koniec zóny s dopravným obmedzením (č. IP 24b) vyznačujú oblasť (časť obce a podobne), kde platí zákaz alebo obmedzenie vyplývajúce z použitých symbolov značky alebo značiek.

36. Zákonnodarcu legislatívne pojem „zóna“ nevymedzil, hoci v texte zák. č. 8/2009 Z.z. s ním pracuje často napríklad vo forme obytná zóna, zóna s obmedzením cestnej premávky, pešia či školská zóna. Pre Najvyšší súd je nutné pod pojmom zóna rozumieť tú vymedzenú stavebnú časť obce (mesta), ktorá zo stavebného, dopravného alebo iného hľadiska spĺňa vymedzujúce podmienky na ňu kladené dopravnými značkami alebo inými označeniami.

Medzi žalobcom a žalovanou však nie je sporné, že žalobca do tejto zóny vošiel a následne sa v takejto zóne nachádzal, keď svoje vozidlo odstavil na Mäsiarskej ulici č. 34 v Košiciach. Navyše žalobca ako osoba, ktorá sa v uvedenej lokalite z dôvodu sídla spoločnosti často zdržiavala, musel mať vedomosť o existencii tejto zóny.

37. Ďalej medzi účastníkmi nie je sporné, že išlo o zónu s dopravným obmedzením, ktoré spočívalo v obmedzení zákazu stáť, avšak pod podmienkou, že výnimku zo zákazu stáť musí vodič preukázať osobitným preukazom vo forme napríklad platného parkovacieho lístku, parkovacej alebo rezidentskej karty či iného osobitného preukazu.

Pretrvávajúci charakter zóny s dopravným obmedzením potvrdzovala aj na začiatku ulice umiestnená zvislá dopravná značka IP 17a „Parkovisko - parkovacie miesta s plateným státím“, ktoré bola o pár metrov doplnená zvislou dopravnou značkou IP 16 „Parkovisko - parkovacie miesta s vyhradeným státím“, v zmysle dodatkovej tabule konkrétne pre osoby s platnou rezidentskou kartou vo vymedzenom časovom úseku (17.00 do 7.30 hod.). Uvedená zóna je podľa zistení krajského súdu ohraničená počnúc od ulice Strojárskej, cez Svätoplukovu, Mestský park. Protifašistických bojovníkov, Palackého, Mlynársku ulicu, Kukučínova, Štúrova a Kuzmányho ulica v Košiciach.

38. Nakoľko skutok bol zistený policajtní Mestskej polície Košice o 12.40 hod., potom sa žalobca mohol brániť predložením platného potvrdenia o zaplatenom státí (predloženie rezidentskej karty by bolo vzhľadom na čas skutku irelevantné). S poukazom na ustanovenia § 5 ods. 6 vyhlášky č. 9/2009 Z.z. je nutné zdôrazniť, že táto informatívne prevádzková značka IP 17a (resp. IP 16) poskytovala žalobcovi dostatočnú informáciu vo forme príkazu, t.j. informovala ho o povinnom platenom parkovanom státí a označovalo plochu (parkovacie miesta), kde státie jeho vozidla je dovolené len po riadnom zaplatení. V opačnom prípade ho upozorňovala, že na takto označenej ulici je státie zakázané.

Podľa § 5 ods. 6 vyhlášky č. 9/2009 Z.z. informatívne prevádzkové značky skupiny IP, informatívne smerové značky skupiny IS a informatívne iné značky skupiny II poskytujú účastníkovi cestnej premávky potrebné informácie dopravného významu alebo slúžia na jeho orientáciu; spravidla mu aj ustanovujú určité zákazy, obmedzenia alebo príkazy a povinnosti,

Podľa prílohy č. 1, II. Diel, čl. 5 (Informatívne prevádzkové značky), bod 22 platí, že značka Parkovisko - parkovacie miesta s plateným státím (č. IP 17a) informuje o povinnom platenom parkovanom státí a označuje parkovisko, kde zastavenie a státie vozidiel je dovolené len za dodržania podmienok vyplývajúcich z použitej značky. Inak je vodičom vozidiel na takto označenom mieste zastavenie a státie zakázané.

3) K vade odôvodnenia:

39. Žalobca však takto nekonal, a naopak svoju obranu sústredil na polemiku o existencii či neexistencii vodorovného dopravného značenia pred domom č. 34.

40. Z odôvodnenia rozhodnutia žalovaného (str. 4 ods. 2 záver) skutočne vyplýva, že argumentácia obidvoch smerovala tiež k porušeniu zákazu stáť na mieste, „kde je vodorovnou dopravnou značkou č. V 12a (žltá kľukatá čiara) vozidlom stáť zakázané. [koniec citácie dotknutého textu]“.

Naopak v napadnutom rozsudku krajského súdu sa nachádza záver, že

„K posledným žalobným námietkam žalobcu, pokiaľ ide o vodorovné a zvislé značenia, súd konštatuje,

že z fotodokumentácie Mestskej polície, Košice, stanica Východ zo dňa 10.5.2011, pokiaľ ide o zaparkované vozidlo ŠPZ P. uvedené vozidlo stálo na mieste, ktoré je vyznačené bielou farbou, teda zodpovedá skutočnosti, že žalobca porušil § 6 ods. 3 vyhlášky č. 9/2009 Z.z., ktorou sa vykonáva zákon o cestnej premávke a o zmene a doplnení niektorých zákonov.“

41. Vo vzťahu k namietanej vade odôvodnenia žalovaného (státie na žltej kľukatej čiare) Najvyšší súd zdôrazňuje, že v súlade s ustanovením § 250i ods. 3 O.s.p. sa môže zaoberať iba tými vadami, ktoré by nepochybne mohli ovplyvniť zákonnosť preskúmaného rozhodnutia.

Nakoľko však z obidvoch rozhodnutí nepochybne vyplýva (viď body č. 4 a 34), že k naplneniu skutkovej podstaty u žalobcu došlo porušením zákazu stáť vo vymedzenej zóne bez preukázania výnimky, tak takáto vada odôvodnenia nesplnila kritériá zakotvené v ustanovení § 250i ods. 3 O.s.p.

Podľa § 250i ods. 3 O.s.p. pri preskúmaní zákonnosti a postupu správneho orgánu súd prihliadne len na tie vady konania pred správnym orgánom, ktoré mohli mať vplyv na zákonnosť napadnutého rozhodnutia.

42. Vo vzťahu k namietanej vade odôvodnenia krajského súdu (státie na bielej čiare) Najvyšší súd zdôrazňuje, že žalobca vlastne vytýka nesprávne právne posúdenie veci prostredníctvom nesúhlasu s týmto argumentom krajského súdu.

Žalobca kladie dôraz na to, že biele vyznačenie na miestnej komunikácii vo forme písmena „X“ na ceste pred jeho domom nie je dopravným značením, ale vyznačením prevádzkovateľa parkoviska, že sa jedná o vchod do budovy a nie o parkovacie miesto. Najvyšší súd však upozorňuje, že stále ide o zónu s dopravným obmedzením, a biele vyznačenie neoprávňuje žalobcu, aby stál, hoc pred svojim domom, ale iba mu zabezpečuje nerušený vjazd do tohto domu, čo nakoniec žalobca, pokiaľ mu to technické možnosti brány/vjazdu umožňovali, aj vykonal. S týmto nepochybne súvisí aj správny výklad vykonaný žalovaným u poslednej vety ustanovenia § 23 ods. 2 zák. č. 8/2009 Z.z. v tom duchu, že vodič môže stáť v zóne so zakázaným státím (dopravné obmedzenie) iba na vyznačenom parkovacom mieste a preto nesmie stáť na mieste, ktoré je z parkovacích miest vylúčené.

Podľa § 23 ods. 2 zák. č. 8/2009 Z.z. v citovanom znení pri zastavení a státí je vodič povinný prednostne použiť parkovisko tak, aby neobmedzoval ostatných účastníkov cestnej premávky. Pri zastavení a státí vodič je povinný čo najlepšie využiť parkovacie miesto a nesmie znemožniť ostatným vodičom vyjdenie z parkovacieho miesta. Rovnako nesmie zastaviť a stáť na mieste, kde by znemožnil vjazd a výjazd vozidiel. Ak sú na parkovisku vyznačené parkovacie miesta, vodič smie stáť len na nich.

43. V súvislosti s hore uvedeným preto Najvyšší súd zdôrazňuje, že pri namietaní vady odôvodnenia žalovaného (státie na žltej kľukatej čiare) musí žalobca preukázať (§ 250i ods. 3 O.s.p.), že táto vada by nepochybne mohla ovplyvniť zákonnosť preskúmaného rozhodnutia a nie, že by došlo iba k formálnemu zrušeniu napadnutého rozhodnutia bez možnosti podstatnej zmeny rozhodnutia v novom konaní.

Na tomto základe musí Najvyšší súd odmietnuť zvyšné odvolacie námietky žalobcu týkajúce sa zákazu státia ako nedôvodné, lebo ako správne konštatoval krajský súd: „Nie je podstatné to, o aký ohrozovací priestupok by v danom prípade išlo, ale ide o to, že žalobca je povinný rešpektovať dopravné značenia, ktoré sú na tomto území inštalované“.

4) K vplyvu vlastníctva na státie:

44. Žalobca ďalej poukazoval na to, že v danej veci bolo jeho vozidlo zastavené a stálo nie na vyznačenom parkovacom mieste, ale na neoznačenom mieste na parkovanie, na voľnej ploche pred vjazdom alebo výjazdom z jeho objektu (rodinného domu) v súkromnom vlastníctve, ktorý nie je určený na zásobovanie a nie je ani vjazdom alebo výjazdom z parkovacích miest.

Na rozdiel od žalobcu Najvyšší súd považuje miestnu komunikáciu, na ktorej stál žalobca so svojim vozidlom a ktorá parcela je vo vlastníctve mesta, za verejné priestranstvo (právna analógia s § 30 ods. 2 zákona č. 582/2004 Z.z. o miestnych daniach a miestnom poplatku za komunálne odpady a drobné stavebné odpady). Nejde teda o priestor, kde by žalobca mohol využívať svoje oprávnenia mu vyplývajúce z vlastníckeho práva.

45. Takisto, ani blízkosť miestnej komunikácie k predmetu jeho vlastníckeho práva, neumožňuje žalobcovi, aby na tejto časti mohol stáť bez ohľadu na všeobecne vyslovený zákaz státie vo vymedzenej zóne.

Ak by Najvyšší súd pripustil opačný výklad vlastníckych oprávnení, podporil by absurdné rozšírenie pozemkových hraníc obmedzujúcich panstvo vlastníka.

46. Jedinou výnimkou, ktorú dopravné obmedzenia v tejto zóne pripúšťajú, je udelenie výhody rezidentom (t.j. aj vlastníkom príľahlých nehnuteľností), že vo vymedzenom časovom úseku môžu so svojim vozidlom, napriek všeobecnému zákazu státia, s vozidlom označeným príslušným preukazom (povolením) stáť na Mäsiarskej ulici.

V.

47. Odvolací súd vzhľadom na námietky uplatnené žalobcom uvádza, že napadnuté rozhodnutie odporcu má všetky formálne i obsahové náležitosti rozhodnutia v zmysle § 47 Správneho poriadku. Uvedené rozhodnutie správneho orgánu vychádza z dostatočne zisteného skutkového stavu, ktoré je logicky vyhodnotené a riadne právne posúdené. Odvolací súd sa stotožňuje so skutkovými zisteniami a právnymi závermi zistených v predchádzajúcich konaniach o tom, že konanie žalobcu naplnilo všetky znaky skutkovej podstaty priestupku v zmysle § 22 ods. 1 zák. č. 372/1990 Zb.

Počas konania nebolo účastníkmi naznačené ani odvolací súd nedospel k záveru, že by sa vyskytli prekážky pre konanie z dôvodov neústavnosti alebo potreby výkladu komunitárneho práva aplikovaných právnych predpisov a súvisiacich právnych aktov orgánov Európskej únie, pre ktoré je potrebné konanie prerušiť.

48. Na základe zisteného skutkového stavu, uvedených právnych skutočností, po vyhodnotení námietok žalobcu a stanoviska žalovaného, ako aj s prihliadnutím na závery obsiahnuté v svojich predchádzajúcich rozhodnutiach, najmä už v citovanom rozhodnutí 1 Sžp/1/2010, pri ktorom Najvyšší súd nezistil žiaden relevantný dôvod, aby sa od neho odchýlil (napríklad zásadná zmena právneho prostredia, zistenie odlišného skutkového stavu alebo prijatie protichodného zjednocovacieho stanoviska), s osvojením si argumentácie krajského súdu postupom podľa § 219 ods. 2 O.s.p. rozhodol tak, ako je uvedené vo výroku rozsudku.

49. O trovách odvolacieho súdneho konania rozhodol Najvyšší súd podľa § 224 ods. 1 v spojitosti s § 250k ods. 1 O.s.p., podľa ktorého iba úspešný žalobca má právo na úplnú náhradu trov tohto konania, čo však v konaní nenastalo.

50. Najvyšší súd v prejednávanej veci v súlade s ust. § 250ja ods. 2 O.s.p. rozhodol bez pojednávania, lebo nezistil, že by týmto postupom bol porušený verejný záujem (vo veci prebehlo na prvom stupni súdne pojednávanie, pričom účastníkom bola daná možnosť sa ho zúčastniť), nešlo o vec v zmysle § 250i ods. 2 O.s.p. (úprava priestupkového konania je spojená s verejnoprávnymi vzťahmi), v konaní nebolo potrebné v súlade s ust. § 250i ods. 1 O.s.p. vykonať dokazovanie a z iných dôvodov nevznikla potreba pojednávania nariadiť.

51. V prejednávanej veci Najvyšší súd Slovenskej republiky v oblasti ukladania alebo rušenia súdnych poplatkov v zmysle § 12 zák. č. 71/1992 Zb. o súdnych poplatkoch nevyužil svoje oprávnenie.

Podľa § 12 ods. 1 veta druhá zák. č. 71/1992 Zb. o súdnych poplatkoch vo veciach poplatkov za konanie na odvolacom súde rozhoduje súd, proti rozhodnutiu ktorého odvolanie smeruje, ak o poplatku nerozhodol odvolací súd.

S prihliadnutím na to, že Najvyšší súd Slovenskej republiky ako odvolací súd uvedenú právomoc nevyužil, dochádza tým k zákonnej delegácii na krajský súd, aby o súdnom poplatku, ak vôbec poplatková povinnosť v prejednávanej veci vznikla, za odvolacie konanie rozhodol.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu nie je prípustný opravný prostriedok (§ 246c ods. 1 O.s.p.).